

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **P. S., IČ X**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha - Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 55643/2018/ODSH/8, ze dne 6. 8. 2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu a následného zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje

rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl, jímž byla žalobci uložena pokuta 2.500 Kč za to, že se dopustil přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném od 1. 7. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Jednalo se o přestupek (nikoli správní delikt), neboť k vytýkanému jednání došlo dne 26. 8. 2017, tedy po účinnosti novelizace zákonné úpravy na poli přestupků, tj. po 1. 7. 2017.

2. Uvedeného přestupku se žalobce měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky VOLKSWAGEN ARTEON, registrační značky XXX XXXX v rozporu s ust. § 10 odst. 3 shora citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně tím, že dne 26. 8. 2017 v 16:25 hodin nezjištěný řidič řídil na silnici č. I/35, v obci Litomyšl, Moravská ulice, v měřeném úseku mezi budovou Nového kostela sboru Církve bratrské a domem čp. 367, ve směru jízdy z centra na Svitavy překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 24 km/h. Měřicím zařízením bylo naměřeno 77 km/h po odečtu odchylky 3 km/h, tedy rychlost 74 km/h. Měření probíhalo automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Uvedeným jednáním se nezjištěný řidič dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v návaznosti na ust. § 4 písm. c) citovaného zákona. Za shora popsany přestupek byla žalobci jako provozovateli v souladu s ust. § 125f odst. 4 v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. g) citovaného zákona uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

3. Žalobce s rozhodnutími správních orgánů nesouhlasil. Ve správním řízení se k věci samé jakkoli nevyjádřil, podal pouze blanketní odvolání, před tím rovněž blanketní odpor proti příkazu. Jediným více rozvinutým úkonem zmocněnce žalobce (ODVOZ VOZU s.r.o.) ve správním řízení byla námitka podjatosti vznesená vůči všem zaměstnancům MěÚ Litomyšl, včetně starosty a místostarosty. V žalobě poté žalobce vznáší větší počet typizovaných námitek, které fakticky směřují především proti obsahu rozhodnutí orgánu I. stupně. Rovněž je třeba konstatovat, že námitky z podstatné části míří proti přestupku (nepovolená rychlost) neustanoveného řidiče vozidla a nikoli proti přestupku provozovatele vozidla, za který byla uložena pokuta.

4. Jednotlivé okruhy žalobních námitek lze vymezit takto. Žalobce byl ve správním řízení omezen ve způsobu platby určené částky, rychlost vozidla nebyla oprávněna měřit obecní policie. Dále uvádí, že nebyly splněny podmínky pro odložení věci – přestupku nepovolené rychlosti, absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí i formy zavinění řidiče a nesrozumitelnost výroku. Nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti, dále namítá, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Výrok o sankci je nepřezkoumatelný a obsahuje nezákonnou úvahu. Místo přestupku nebylo stanoveno s dostatečnou přesností, absence popisu protiprávního jednání, neoznámení úseku měření dopravní značkou.

5. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě vypořádal s žalobními body, odmítl je a odkázal též na obsah žalovaného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

6. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům. Žaloba důvodná nemůže být.

7. Podle § 2 s.ř.s. platí, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Ochrana práv též v obecné rovině nerozlučně souvisí s ústavními principy a může být poskytnuta pouze tam, kde je pro ni místo. Není tomu tak v daném případě žalobce. Soud tak konstatuje, že podaná žaloba je za hranicí toho, kam může sahát ochrana subjektivních práv žalobce. Zde se totiž jedná o práva toliko tvrzená a zdánlivá.

8. Po vyhodnocení obsahu správního spisu, tedy průběhu správního řízení a též průběhu soudního řízení je třeba konstatovat, že jednání žalobce, případně jeho zmocněnců a zástupců od samotného počátku správního řízení, tedy prakticky po naměření překročené rychlosti vozidla, nese znaky ryze účelového postupu, kterým se snaží vyhnout nevyhnutelným a odpovídajícím následkům spojeným s překročením povolené rychlosti pohybu vozidla na pozemní komunikaci. Za rychlou jízdu jsou jako sankce stanoveny pokuty, které mají zcela jistě svoji funkci. Postup žalobce ve svých důsledcích znamená to, že opovrhuje pravidly, která jsou stanovena proto, aby pohyb na komunikacích byl bezpečný pro zdravý a život dalších účastníků provozu. Totiž, pokud má být vynucování dodržování pravidel efektivní, musí být stanoven přiměřený trest za jejich porušení. Nelze jezdit automobilem tak, jak se některým jednotlivcům zlíbí a následným sankcím se poté vyhýbat – o to více tím, že sjedná tzv. pojištění proti pokutám.

9. Shora uvedený závěr o účelovosti postupu v dané věci soud opírá o skutečnosti nejprve plynoucí ze správního spisu. Po naměření překročení povolené rychlosti, po zahájení řízení, žalobce jako provozovatel vozidla řidiče neoznačil, na výzvu nereagoval. Přestupková věc tak byla odložena. Ve správním řízení byla věc poté řešena příkazem s pokutou 2.500 Kč uloženou žalobci. Proti příkazu podal žalobce neodůvodněný odpor, a to v zastoupení společností ODVOZ VOZU s.r.o. Současně byla vznesena námitka podjatosti všech zaměstnanců orgánu I. stupně, včetně starosty. Soud ze své úřední činnosti má povědomost o tom, že uvedená společnost je jedním ze subjektů skupiny zastupujících provozovatele či řidiče vozidel, přičemž nabízí tzv. pojištění proti pokutám. (Negativně se k uvedeným postupům pojištění proti pokutám a k jejich účelovým námitkám vymezuje i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 18.9.2018, č.j. 7 As 293/2018-19.) Ústního jednání ve správním řízení se žalobce ani zástupce neúčastnili, namísto toho podává odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti. Zmocněnec žalobce poté podává blanketní neodůvodněné odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty za přestupek žalobce, které ani k výzvě správního orgánu nedoplňuje. V mezidobí je rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí o vyřízení námitky podjatosti.

10. Namísto odůvodnění podaného odvolání je žalobce pasivní, jako obvykle v mnoha dalších typických případech. Vyčká vydání odvolacího správního rozhodnutí a následně podává žalobu, přičemž pověřuje advokáta Mgr. Václava Voříška, který je nejen u zdejšího soudu znám svými účelovými a obstrukčními taktikami ve věcech řidičů přestupců. V žalobě uplatňuje širokou paletu typizovaných námitek, které povětšinou již byly

v zásadě jednotně správními soudy odmítnuty či vyřešeny tak, že jim nelze bez naplnění dalších předpokladů vyhovět. Nezřídka se jedná též o námitky, které se svým obsahem zcela mýlí se skutečnostmi, které se podávají z obsahu správního spisu. Jedná se o námitky, které mohl žalobce bez jakékoli újmy uvádět v odvolání či dříve, záměrně tak neučinil. Soud nemá jakoukoli informaci o tom, že žalobci, resp. jeho zmocněnci vyvstala překážka podání řádně odůvodněného odvolání ve správním řízení. Konečně dalším znakem účelově navázaného postupu je to, že soudní poplatek za žalobce hradí Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo, jež je též dle znalostí z úřední činnosti soudu spojena se subjekty poskytujícími pojištění proti pokutám.

11. Jak uvedeno shora, žalobce, či přesněji jeho advokát podávající obdobné žaloby opakovaně za velký počet klientů, zneužívá systém soudního přezkumu ve správním soudnictví. Ve správním řízení byl v dané věci pasivní, podal pouze neodůvodněné blanketní odvolání či odpor a na výzvu k označení řidiče nereagoval (jindy se uvádí záměrně nekontaktní cizinec). Popsaná praxe je soudu z rozhodovací činnosti velmi dobře známa a je rovněž známa z opakované rozhodovací praxe kasačního soudu.

12. V otázce soudního přezkumu se v takových případech ohledně přestupků vyjadřoval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71 a uvedl: *Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní (§ 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřijatelné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).*

13. Soud na shora uvedené závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu navazuje a s odkazem na shora popsané účelové a obstrukční taktiky zástupce žalobce a osob spojených, s nimiž žalobce a jeho zástupce spolupracují, uzavírá, že žalobní tvrzení žalobce nepovažuje za relevantní, respektive je vyhodnocuje jako účelové a nevěrohodné. Nebude se jimi proto zabývat a plýtvat drahocenný čas na polemiku s účelovými formulacemi zástupce žalobce, který v zastoupení žalobce systémem dopravního práva, respektive pravidly silničního provozu pohrdá. V řízení nevyvstaly žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení pachatele přestupku a zprostředkovaně též deliktu provozovatele vozidla.

14. Jak soud shora uvedl, většina z typizovaných a účelových žalobních námitek, jež zástupce žalobce pro své mandanty používá, již byla vyřešena či odmítnuta správními soudy. Jindy se jedná o námitky zcela mimo směrně vedené. Proto soud toliko ilustrativně

a namátkově uvádí, že například otázka automatizované povahy měření je vyvrácena přípisem Policie ČR ze dne 29. 9. 2015 o určení míst pro měření rychlosti Města Litomyšl. Z ověřovacího listu rychloměru se podává, že se jedná o úsekové, tedy automatizované měření. Pokud je v žalobě tvrzeno, že věc přestupku řidiče nebyla správním orgánem odložena, jde o zjevnou nepravdu, jež vyplývá z usnesení o odložení ze dne 19. 4. 2018. Námitka neoznačení měřeného úseku souvisí s přestupkovým jednáním neznámého řidiče, nicméně z vyhláskového popisu k dopravní značce IP 31a a IP 31b nikterak nevyplývá, že jí nemůže být použito pro tzv. úsekové měření. Rovněž nedávající smysl je námitka výše uložené sankce, ta totiž byla uložena na samé dolní hranici určeného rozmezí (2.500 Kč až 5.000 Kč), soud též nevidí důvod, proč by správní orgán v rámci odůvodnění nemohl zmínit to, že provozovatel se na předvolání bez omluvy k projednání věci nedostavil. Různé pokusy žalobce o znejasnění textu výroku a též odůvodnění napadených rozhodnutí nejsou na místě. Pokud zákon stanoví, že k odpovědnosti za přestupek se nevyžaduje zavinění, není důvodná námitka, že toto není zmíněno ve výroku. Žalobce pomíjí, že rozhodnutí je tvořeno nejen výrokem, ale též odůvodněním. Soud zcela samozřejmě obě správní rozhodnutí po věcné a obsahové stránce přezkoumal a může konstatovat, že průměrnému příjemci rozhodnutí nemůže činit potíže pochopit, za jaké jednání a na základě jakých ustanovení je ukládána sankce za konkrétní přestupek.

15. De lege ferenda soud uvádí, že chování řidičů jako je žalobce by mělo být sankcionováno mnohem vyššími pokutami, které by se odvíjely od skutečné výše majetku provozovatele vozidla či řidiče. Rovněž tak by mělo být postupováno u stanovení nákladů správního řízení. Jinak je zřejmé, že ukládání pokut v řádech tisícikorun se zde míjí jakýmkoli účinkem a svádí k uzavírání smluvních vztahů za vcelku omezenou úplatu, které mají za cíl vyhybat se následkům za nedodržování pravidel provozu.

16. Soud uzavírá, že žalobce zůstal pouze v rovině mnohdy nepřiléhavých účelových zpochybnění (též tím, že je uplatnil až v řízení před soudem), které nemohly v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o prokázaném protizákonném jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady ve správním řízení. Nepřípadnost žalobních námitek se podává též z toho, že provozovateli je ukládána sankce za přestupek, neboť nebyla určena totožnost řidiče, avšak mnohé z námitek se týkají právě jednání neznámého řidiče (místo měření rychlosti, způsob měření, atd.), které by z podstaty žalobci jako provozovateli neměly být vůbec známy. Údajné pochybnosti tvrzené žalobcem nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu). Soud ani není povinen provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení ničím nepodložených hypotéz a spekulací žalobce.

17. K tomu, že různé postupy zástupce žalobce mohou být nepochybně kvalifikovány, jako zneužívání práva srovnej např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2018, č.j. 4 As 113/2018-39, ve kterém kasační soud odkázal na další rozhodnutí obsahující závěry o zneužívání práva. Postup, jež bude vyhodnocen jako zneužití práva, nemůže zasluhovat soudní ochrany. Ke zneužití práva v obdobných věcech se Nejvyšší správní soud vyjádřil již opakovaně.

18. Soudní přezkum neslouží k tomu, aby nahrazoval postupy, jež jsou předepsány do správního řízení. Soud k tomu mnohdy nemá ani prostředky, tedy míněno v situaci, kdy

žalobce, resp. jeho zástupce s jistou oblibou záměrně napadá svými žalobními námitkami oblasti před správními orgány neřešené a snaží se tak projednání věci nasměrovat zpět do správního řízení, neboť dokazování ohledně spekulativních a pozdě vznesených námitek by si vyžadovalo takovou míru nového dokazování (opatřování dalších listin či výslechy svědků), pro které není prostor při jednání soudu a jednoznačně patří do řízení správního, tedy přestupkového.

19. Pokud soud uvedl, že praktiky advokáta žalobce a osob spojených s tzv. pojištěním proti pokutám považuje za obstrukční, nejedná se o jednotlivé a nenadálé hodnocení soudu v této věci. K tomu soud může odkázat například na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II. ÚS 978/18, bod 23.

20. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

21. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, podle obsahu spisu mu náklady nevznikly. Nicméně soud poznamenává, že má velmi výrazné pochybnosti o tom, zda za běžnou správní a úřední činnost žalovaného lze považovat též sepisování vyjádření k rozsáhlé žalobě o 14 stranách, která je založena na snaze zneužívat právo. Pokud by totiž takto postupovali všichni účastníci správního řízení, vedlo by to bez pochyby k ochromení funkcí správních úřadů. Před takovým stavem je třeba být na pozoru a neposkytovat průchod účelovým snahám o ztěžování výkonu správy státu.

22. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí (neboť to nebylo obsahem žádného z žalobních bodů) soud uvádí, že správní orgány postupovaly správně ve věci vyřízení námítky podjatosti. Zmocněnec žalobce vznesl námitku podjatosti proti všem zaměstnancům správního orgánu I. stupně, což soud hodnotí jako jednu z již zmíněných obstrukčních praktik. Vzhledem k podstatě projednávané přestupkové věci a s přihlédnutím k obsahu námítky totiž nelze uzavřít tak, že by se v dané věci mohlo jednat o tzv. systémovou podjatost ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2012, č.j. 1 As 89/2010-19. Šlo o nepodložené tvrzení a účelovou záležitost, která se zjevně míjela s možným narušením základního imperativu pro oblast podjatosti, podle kterého nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci. Námitka podjatosti byla správními orgány řešena v souladu s rozsudkem NSS ze dne 20. 11. 2014, č.j. 9 As 121/2014-33.

23. K povinností advokáta, jehož jednání soud v negativním světle v odůvodnění shora zmiňuje, a k jistému požadavku slušnosti jeho jednání viz blíže nález Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 644/18, bod 42.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 1. března 2019

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce